

با خطوط در هم افکار خود
می نویسم ناسزا بر هر چه زشت
نه شرافت پیداست
نه جهنم ، نه بهشت
*

گر به یک بوته گل سجده کنم
گر به پاییز بگویم گلشن
هیچ وقت با یکی از شاخه گلی
نوبهاران نشود در شب من
*

آن چنان فکر همه آلوده است
که عصا از کور دزدیدن را
هنر مردی و مردانگی خود دانند
و دگر خوردن و خوابیدن را
*

فکر غم های یتیمان نکنند
دل به ظلمت دادند
آن چنانی که اگر روزنه ای

نور بخشد به سیاهی هایشان

چشم خود می بندند

*

نردبان ها همه وارونه و پست

چه کسی راه به بالا دارد؟

گر یکی نیز بخواهد جنبش

پای بشکسته رسوا دارد

*

پایه های همه ایمان ها سست

مثل بندی که به پوسیدگی اش می نازد

چون کلاغی شده ایم در گذری

که به آواز خویشش می نازد

*

وقتی آهسته کسی می میرد

قبر را نیز جدا ما کردیم

قبر اعیان و گدا را هرگز

به نگاهی نه به یکجا کردیم

*

وقتی آزرده دلی رفت زیاد
یا که در محکمه ای محکوم گشت
او که جرمش بی گناهی ها بود
روحمان خسته و آزرده نگشت
*

اعتنایی که نداریم زین پس
به فرو ریختن وجدان ها
آخرین راه رهایی این است
دار آویخته در زندان ها....